

**1 Guidede Gallerivandring Efterår 2022 Bredgade
Martin Asbæk, Arden Asbæk, Møller Witt, Officinet**

Martin Asbæk Gallery Uge 1 Ebbe Stub Wittrup Fabric of flames

Gennem

skulpturelle elementer, modificerede readymades, fotografier og film stiller den danske kunstner historiske spor, myter og materialiteter til skue for granskning og genforhandling. Ved at placere disse genstande i en ny kontekst sætter Ebbe Stub Wittrup begreber som ejerskab, ophav og oversættelse i et nyt perspektiv, og giver samtidig beskueren mulighed for at reflektere over materialernes og formernes oprindelige betydning.

Udstillingens titel peger mod videoværket Fabric of flames, der undersøger, hvordan kulturel identitet, teknologi og håndværkstraditioner opstår og udveksles på tværs af tid og sted. Værket er baseret på optagelser fra Bujosa-væveriet på Mallorca, der producerer tekstiler med det særlige mønster Telas de Lenguas, hvor farverne krydsfalster på en måde, der minder om ild, hvilket har ført til, at det bliver kaldt flammemønsteret. Oprindelsen af denne specifikke tekstilteknik menes at være orientalsk, en meget sandsynlig teori, da Mallorca engang var et centralt fortøjningssted på ruten fra Asien til Europa.

Videoværket udfolder sig som en visuel meditation over kulturelle identitetsmarkører, og samtidigt bliver den symbolladede ild også billedet på dét, der ikke kan stjæles, eller på en ånd, der ikke kan ejes. Netop ejerskab er et gennemgående tema for udstillingen.

Tiden har været vidne til udviklingen af disse stoffer. Eksempler på, hvordan et kulturelt fænomen, når et kulturelt fænomen videregives gennem tiden eller vandrer på tværs af landegrænser, uundgåeligt forvandles æstetisk, konceptuelt og antropologisk i udvekslingen. Ved at placere disse genstande i en ny kontekst sætter Ebbe Stub Wittrup begreber som ejerskab, oprindelse og oversættelse i et nyt perspektiv, samtidig med at den giver beskueren mulighed for at reflektere over materialernes og formernes oprindelige betydning.

I udstillingens andet videoværk præsenteres vi for fyrtræet med det latinske navn 'Pinus Wallichiana', der er navngivet af og efter den danske botaniker Nathaniel Wallich (1786-1854), som var udsendt til den danske koloni Serampore i Indien. Wallich indsamlede, katalogiserede og systematiserede planter fra området, og er emblematiske for det aspekt ved Oplysningstiden, hvor europæiske nationer ikke alene erobrede territorier med vold og magt, men også invaderede dem kulturelt ved at overskrive den oprindelige lokale forståelsesramme og levevis. Ebbe Stub Wittrup rammesætter disse spor gennem kulturmøder og udvekslinger, som ikke altid er gensidige, og som en nutidsarkæolog leger han med, om det

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2022 Bredgade Martin Asbæk, Arden Asbæk, Møller Witt, Officinet

er materien, kendsgerningerne, levnene eller artefakterne, som repræsenterer historien, eller om det er historien, der kunstigt skrives herudfra.

Udstillingens mørke fotografiske værker forestiller de plantedele, der bliver klippet af og frasorteret i høsten af kaktusser og palmer. Restprodukter som ikke tilskrives nogen værdi, men som alligevel har et skjult potentiale, ifølge Stub Wittrup, idet de er rige på gråtoner. Når man tager et billede af dem, bliver den fotografiske oversættelse bedre end det, de var i virkeligheden. Billederne er taget med et storformatskamera, hvor negativet er 8 x 10 tommer, hvilket er samme format som selve motivet. Det er altså hverken forstørret eller manipuleret, og fotografiet får derved karakter som et aftryk: som den originale kopi. Er det en forædling, der finder sted, når repræsentationen er bedre end virkeligheden?

Jo flere hænder, medier og materialer et kulturelt fænomen rejser igennem, desto flere betydninger bliver indpodet undervejs, og hver materialisering bliver en gestus, der peger tilbage. Ebbe Stub Wittrups værker fungerer som en omformulering af virkeligheden: De kommer måske ikke tættere på "sandheden", men tilbyder i stedet en ny vinkel eller en supplerende antydning, der er i stand til at legemliggøre følelser, ideer og erfaringer. Og hvor sproget lettere kan tæmmes, undslipper kunstværkerne i højere grad en fast betydning. De er i stand til at 'slå noget løs' af virkeligheden og give os mulighed for i fantasien at lege med det perspektiv, som vi indoptager for en stund.

Stolen i udstillingens sidste rum er en kopi af et design af Gerrit Rietveld. I 1940 fik den hollandske møbeldesigner til opgave at skabe en stol til en af verdens ældste banker, som har forvaltet enorm rigdom, især udvundet fra de hollandske kolonier. Rietvelds stol er primitiv: en enkel konstruktion lavet af træstykker, sat sammen med søm. Det fremstår ikke specielt behageligt og ligner bestemt ikke et magtsymbol for en bank, men derimod noget, der er kommet hjem på et af skibene.

Stolen blev afvist og kom aldrig i produktion. Med sit værk gentager Ebbe Stub Wittrup spørgsmålet: Hvorfor blev det afvist? Og var det måske i virkeligheden Rietvelds hensigt?

Ebbe Stub Wittrup (f. 1973) bor og arbejder i København. Han er uddannet fra Academy of Fine Arts i Prag i 1999. Han har haft en række soloudstillinger både i Danmark og internationalt, med de seneste på Copenhagen Contemporary, Gl. Holtegaard, ARoS Aarhus Kunstmuseum og Overgaden Institut for Samtidskunst samt Kunstverein Braunschweig i Tyskland, Kunsthalle São Paulo i Brasilien, Kirchner Museum i Schweiz og Albright Knox Gallery i USA.

Martin Asbæk Uge 2 Ditte Ejlerskov Goddess Located

Martin Asbæk Gallery er stolt af at præsentere udstillingen Goddess Located, den første soloudstilling af billedkunstner Ditte Ejlerskov på galleriet. I udstillingen genbesøger Ejlerskov nogle af de temaer, hun udforskede i foråret i Nikolaj Kunsthal, såsom kunstens rolle i den nye digitale virkelighed samt forholdet mellem oxytocin og adrenalin.

Blandt udstillingens gennemgående elementer er gudindefiguren Oxytocinets gudinde, som tidligere har været udforsket i både Ejlerskovs digitale og videobaserede værker, men som i udstillingen har fundet vej tilbage til kunstnerens hånd gennem repræsentativt maleri. Dette materiale, det fysiologiske og spirituelle udgangspunkt, står i kontrast til udstillingens titel, Goddess Located, som simulerer en digital systemkommando. Kryptokunst og andre digitale formater spiller en væsentlig rolle i Ejlerskovs praksis, der blandt andet kredser om potentialerne i nye teknologier i forhold til at frigøre vores tid og sind.

Med Ejlerskov er den digitale og fysiske sfære ikke skarpt opdelt, og efter at have set udstillingen får de besøgende et kort med en kode til en personlig POAP NFT (Proof of Attendance Protocol Non-fungible token). NFT giver ikke kun de besøgende ejerskab til deres oplevelse, den forbinder dem også digitalt – og er et eksempel på, hvordan konceptet med NFT ikke nødvendigvis er forbundet med et økonomisk marked, men også kan være en måde at gemme minder og vigtige Information.

Udstillingen præsenterer således ikke kun en vej til mere harmoni, den kaster også lys over virkelighedens formbarhed, eksemplificeret ved et hormon, der ikke kun bringer glæde og velvære til den enkelte, men også er en uundgåelig og foranderlig del af det at være menneske. og knytte bånd til andre. Både oxytocin og adrenalin er naturligt til stede i vores krop, og de to hormoner repræsenterer henholdsvis en harmonisk følelse af glæde og en form for kropslig alarmtilstand.

Ejlerskov udforsker de to hormoner i sine fortolkninger af Uffizi-bryderne. Den originale marmorskulptur, hvis gengivelse kan ses i Firenze, er karakteriseret ved sin anatomiske præcision og iboende balancesans. Hermed afslører skulpturen ikke vinderen af kampen, men står fastfrosset i kampens højdepunkt. Ejlerskovs fortolkning skildrer to kvindelige brydere, og gennem udstillingens malerier sætter kunstneren fokus på den øvre bryder, gudinden, hvis ben er flettet sammen med sin modstander, adrenalin.

Som med andre guddomme kan denne gudinde tilbedes, og vi kan hermed manipulere vores kroppe hormonelt, kæmpe for dens fordel i forhold til adrenalin. Ved at lokalisere og mestre denne evne i os, tror

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2022 Bredgade Martin Asbæk, Arden Asbæk, Møller Witt, Officinet

Ejlervkov på, at vi kan helbrede ubalancer, psykiske såvel som fysiske – hvilket NFT-kortet tjener som påmindelse om. At tage del i verden og tage ansvar for sin krop og sind er vigtige budskaber i Ejlervkovs arbejde, og temaet kan ses som en reaktion på de seneste års frygt og frustration, som følge af sundhedsmæssige, socialpolitiske og kulturelle kriser. Kriser, der muligvis også vil præge vores nære fremtid og kræver nye værktøjer og teknologier.

Ditte Ejlervkov (f. 1982) er en dansk billedkunstner, der arbejder med både maleri og digital kunst. Ejlervkov har studeret på Det Fynske Kunstakademi, The Cooper Union School of Art i New York og på Kunsthögskolan i Malmø, hvorfra hun er uddannet i 2009. Ejlervkov har udstillet på flere institutioner både i Danmark og i udlandet, herunder Nikolaj Kunsthall, Malmö Konsthall, Kunsten Museum for Moderne Kunst, Arken, Den Frie Udstillingsbygning, Bonn Kunstmuseum og Kunsthall Charlottenborg, og hendes værker indgår i flere private og offentlige samlinger.

Arden Asbæk Gallery Josefine Winding Shaped

Arden Asbæk Gallery er glad for at kunne præsentere Josefine Windings første soloudstilling Shaped. De skulpturelle værker står skulder ved skulder, spejler og læner sig op ad hinanden, samtidig med at de rummer Windings karakteristiske balancesans; det hårde mod det bløde, det symmetriske modsat det asymmetriske, det voluminøse og det luftige. Men med udstillingens titel refererer Winding ikke kun til den kunstneriske proces, men også til det, der har formet Winding som person.

På den måde markerer Shaped også en vigtig drejning inden for kunstneren, der især er kendt for sine minimalistiske og nonfigurative værker, der fremstår både organiske og geometriske på samme tid. Winding beskriver denne kunstneriske drejning som et skift fra intuition til intention, da de syv værker hver rummer en personlig historie, der har været udgangspunktet for kunstneren. Udstillingen har derfor også været en sårbar proces, hvor Winding ikke kun har givet form til følelser, men også har sat ord på sin egen historie gennem otte medfølgende digte. Digtene understreger det antropomorfe aspekt af Windings værker, som i den aktuelle udstilling er endnu mere udtalt end tidligere.

Det personlige grundlag må dog ikke stå i vejen for beskuerens oplevelse, og mange vil sikkert genkende sig selv i de hverdagsdramaer, der udspiller sig i udstillingen, samt eksponeringen af sårbarhed, som Josefine Winding i høj grad lever efter.

*When my mind becomes lonely and anxious
my thoughts disconnect me from the world
Then I have to let go of my ego
and slowly I get the sense
of yet again belonging*

"En skulptur skal være interessant fra alle sider," sagde Windings lærer, og som billedkunstner er Josefine Winding opmærksom på både de skygger, hendes værker kaster, samt deres evne til at skabe rum i rummet. Værkerne på udstillingen varierer betydeligt i størrelse, men samles i grupper eller familier og fremstår derved indbyrdes forbundne – samtidig med at de forholder sig til beskueren i både størrelse og form.

**1 Guidede Gallerivandring Efterår 2022 Bredgade
Martin Asbæk, Arden Asbæk, Møller Witt, Officinet**

Josefine Winding er en dansk billedhugger, som har gået på Kunsthøjskolen Spektret. Winding skaber tredimensionelle og nonfigurative værker, der er beregnet til at blive set fra alle vinkler. Værkerne, som er både geometriske og organiske, kan være mellem femten og to hundrede centimeter høje, og deres taktilitet skyldes den kornede kit, der er påført i hånden på deres overflade. Josefine Winding har udstillet adskillige gange og blev i 2019 nomineret som Årets Kunst- og Håndværker ved Design Awards.

Står på skuldrene af Sonja Ferlov Mancoba, afrikansk kunst, Linien, Surrealismen,

Møller Witt. Ulrik Møller 'Ganzfelds' indtil 17/9

Om 'Ganzfelds' skriver Peter Nielsen Litteraturredaktør, Information – juni 2022:

Ulrik Møller har overbevist mig om, at landskabet findes i moderne maleri. Hvor mange landskabsmalerier er vendt bagud i tid, synes klaustrofobiske eller idylliserende, så kan jeg umiddelbart forbinde mig med hans. De trykker mig ikke ned, når jeg står foran dem, men åbner rum i mig, som jeg havde glemt eller ikke vidste fandtes.

Jeg tror, at den vigtigste grund til at det forholder sig sådan, er at tiden løber igennem hans malerier. Det kan umiddelbart virke paradoksalt, for Ulrik Møller er en kunstner der tager afsæt i helt konkrete motiver og dyrker en nærmest fotorealistisk gengivelse, hvor tiden er standset og fastholdt i et nu. Alligevel er hans landskabsmalerier fravristet nogen som helst forpligtelse på at være optiske undersøgelser. De ligner til forveksling de landskaber, du kan møde, når du træder ud ad din hoveddør, men selv om de ligner, så er maleriernes elementer arrangeret og komponeret efter alle kunstens regler. Et kirketårn, et vejskilt, en bundgarnspæl er både et kirketårn, et vejskilt, en bundgarnspæl og komponenter i et strengt geometrisk system efter Fibonaccis regler med gyldne snit og spiral, hvor naturen så at sige 'strammes op'.

På et fotografi eksisterer der et naturligt hierarki, som har at gøre med perspektiv og lys. På et maleri kan du sætte det ud af kraft, fremhæve og lade hvert element være der i sin egen ret. På den måde kan man i maleriet ophæve afstande. Sådan som det kan være i en erindring og kunstnerisk bearbejdning, hvor tingen skifter plads og får tillagt betydning, alt efter hvad den har betydet for kunstneren.

Derved skaber Ulrik Møller sjælelandskaber eller kontemplative rum, hvor betragteren bliver billedernes hovedpersoner. Synsvinklen er altid den ensomme iagttagers, der er standset for at betragte et mennesketomt sceneri. Men til forskel fra landskabsmesteren Caspar David Friedrich, der gerne skyder eksempelvis en vandringsmand eller en munk frem foran sig i billedfladen, er du hos Ulrik Møller selv betragteren, der står lige der hvor maleren har placeret dig.

Af samme grund er der aldrig mennesker på Ulrik Møllers landskabsbilleder, end ikke i baggrunden. Han vil have os til at fokusere på, hvad der sker, når vi står stille og ser. Du er den eneste person til stede, du er billedet, dets perspektiv, og du står der med et udsnit af verden som eneste mellemværende.

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2022 Bredgade Martin Asbæk, Arden Asbæk, Møller Witt, Officinet

Og lige der løber tiden ind og fylder billedet med betragterens egne erindringer, barndom, natur.

Ulrik Møller kan være svær at placere i tid, vel sagtens fordi han gør selve tiden til del af sit maleri. I hvilken tid hører maleren i grunden selv hjemme? Han rækker ud efter så forskellige kunstnere som L.A. Ring, John Singer Sargent, Edward Hopper, Vilhelm Hammershøi, P.S. Krøyer og Johannes Larsen. Ja, og ikke mindst schweiziske Ferdinand Hodler. Ligesom Hodler igen og igen maler det samme motiv fra Genevesøen set fra Chexbres, har Ulrik Møller sydfynske Nakkebølle Fjord og bugten ved Nab som sin matrice.

Men han er samtidig også til stede lige her og nu.

Der er altid en drage for en kunstner at bekæmpe. Dragen i Ulrik Møllers maleri er naturalismen. Man kan overvinde sådan en fjende på mange måder. Abstraktionen ville være en måde, men det ville mere føles som en flugt end som en egentlig kamp. At møde naturalismen i åben kamp er derfor ikke til at komme udenom. Heller ikke i de tre monumentale værker, der udgør serien Ganzfelds. Her favner Ulrik Møller sin hidtidige praksis, samtidig med at han bevæger sig mod naturalismens yderste grænse. Som en anden Odysseus står han på dækket af sit skib bundet til masten, mens han sejler tæt op ad abstraktionens klippefyldte kyst.

Der er få signaler at gribe ud efter i værkerne. Svaner og totter af tang i vandoverfladen på »Havstykke med svaner (Ganzfelds#1)«, og, hvis man kigger godt efter på »Havstykke (Ganzfelds#2)«, får man øje på nogle pæle. Horisontlinjen, som på de fleste af kunstnerens havstykker er højt placeret i billedet, i det gyldne snit, lader sig kun yderst svagt antyde. I »Havstykke (Ganzfelds#3)« er horisonten tilsyneladende aflyst. Hvad er oppe og nede? Man leder efter orienteringspunkter, men bliver kastet tilbage på sig selv, føler sig fortabt men kærligt omsluttet.

Det er en form for nulpunktsmaleri. I denne gradvise nedskrivning til det rene maleri er naturens former og malerens sædvanlige objekter – veje, marker, skilte, lygtepæle, bjerge, bundgarnspæle, bøjer, færges, hav, Svelmø, Bjørnø, Avernakø – slugt op i selve maleriet. I farven og de nuancer eller variationer af en grundfarve, han undersøger, hver gang han træder hen foran lærredet. Hvor der tidligere vedblev at være en spænding mellem en gengivelse af virkelighed og malerens komposition, så synes denne næsten forsvundet. Tilbage er de enkelte penselstrøg, farve påført i håndens faste rytme hen over et lærred. Hans værker handler ikke længere om farve eller om at registrere farven; de er farve – den fysiske forekomst af farve gjort til sanseligt materiale.

Maleren modellerer. Han er på en måde tilbage ved udgangspunktet, som er at han skaber verden, når han maler, men med den forskel fra tidligere, at det nu er maleri på maleriets betingelser. I hvert penselstrøg og farvetone, i alle de små nuancer der findes overalt på billedfladen, ligger hele verden foldet ind. Genstande, former og fokus forsvinder ud af billedet. Når der ikke længere er genstande, former og fokus, hvad ser du så på? Du ser på, at du ser. Du bliver på den måde en del af billedet ved at blive opslugt af det.

Her rækker Ulrik Møller ud efter den amerikanske lyskunstner James Turrell. Hans »Ganzfelds-serie« har navn efter det sansefænomen, der kaldes 'Ganzfeld-effekten', og som sker i det øjeblik synsfeltet udsættes for et ustruktureret, ensartet rum, der omfatter hele det visuelle område. I mangel af signaler for dybde, form eller afstand, bliver hjernen ved med at lede efter hjælp, og når den ikke finder nogen, forstærker den sanserne og forveksler neutral støj med håndgribelig sanseinformation.

I James Turrells rum- og lysinstallationer kan betragteren omsluttet af lys opleve den samme form for sublim fortabelse. »Hans værk handler ikke om lys eller en registrering af lys; det er lys – den fysiske tilstedeværelse af lys manifesteret i sanseform«, som kunstkritikeren Calvin Tompkins har formuleret det.

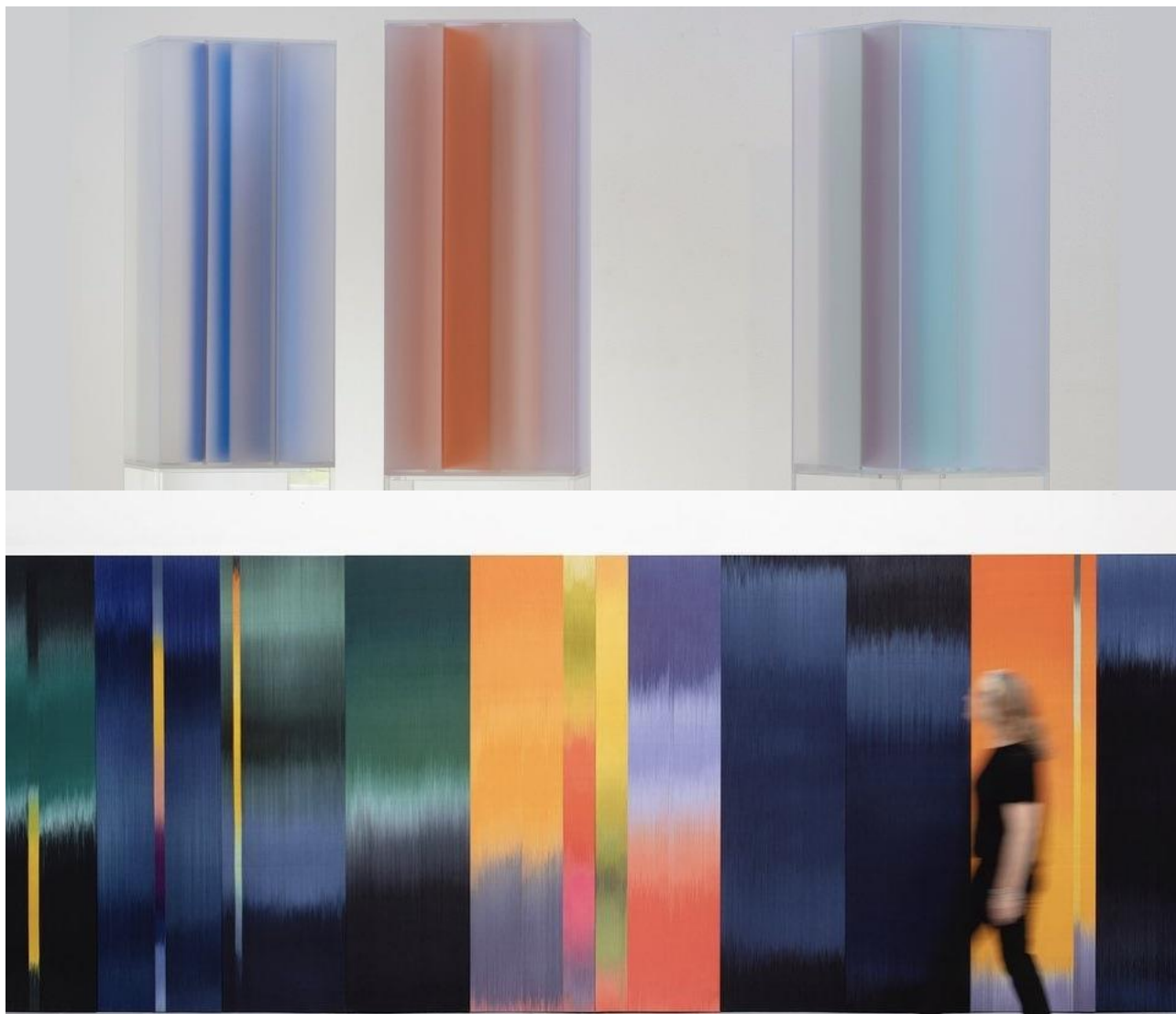
1 Guidede Gallerivandring Efterår 2022 Bredgade Martin Asbæk, Arden Asbæk, Møller Witt, Officinet

Dette er Ulrik Møllers »Ganzfelds«. For der er en vigtig forskel til James Turrell. Lyset, som Turrell arbejder med som substans, er ustruktureret og forskelsløs. Hos Møller er farven substansen, og den er struktureret og alt andet end forskelsløs. Han skaber rum ud af mørket. Ud af den rustrøde grundering, der ligger under alle hans billeder, skaber han komplementært sin verden af grønne, blå og violette nuancer.

Dog er der en rest tilbage af genkendelighed i Ulrik Møllers Ganzfelds-serie: havbunden. Den sydfynske urgrund. Havet har ikke kun én overflade, sådan som det er gengivet hos langt de fleste malere, men to. Vandoverflade og havbund er der i en slags dobbelteksponering. Ulrik Møller har en drøm om at se hele det sydfynske øhav tømt for vand. For hvad er det for et landskab, der så dukker frem? Det er selvfølgelig også den våde drøm om at gøre den forbudte verden optisk tilgængelig, at overskride grænsen til den helt anden verden. Indtil videre må vi nøjes med disse glimt ned i urdybet med tang, sten og ålegræs.

**1 Guidede Gallerivandring Efterår 2022 Bredgade
Martin Asbæk, Arden Asbæk, Møller Witt, Officinet**

Officinet The Blue Hour Christina Augustesen & Ptolemy Mann

Den blå time refererer til tiden lige før solopgang og kort efter solnedgang, hvor himlen skifter fra et varmt gyldent lys til et blå, køligt lys.

Skumringen eller mørkningstimen fungerer som metafor for Christina Augustesen og Ptolemy Mann og den måde, hvorpå de indfanger og formidler de skiftende farver på himmelen – i tiden, hvor solens stråler langsomt forsvinder ned bag horisonten. Augustesen og Mann skaber værker, hvor lys, mørke og farver sanses i materialer som tråd, papir og akryl, og udstillingen viser en visuel registrering af dynamiske skift imellem lys og mørke og de farver, der opstår herimellem.

Udstillingen 'The Blue Hour' danner ramme om en serie af væg- og gulvbaserede lysskulpturer, der præsenterer skift af nuancer ved hjælp af kunstigt og naturligt lys samt beskuerens bevægelse rundt om de tredimensionelle skulpturer og relieffer. I udstillingen vil man også kunne opleve et monumentalt håndfarvet og vævet kunstværk med glimt af mættede ikat-farvede tråde, der minder om midnats Aurora Borealis.

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2022 Bredgade Martin Asbæk, Arden Asbæk, Møller Witt, Officinet

Augustesen og Mann mødtes gennem en fælles fascination af dagslysets dynamik og har begge udforsket, hvordan skift fra én farvenuance til en anden kan omsættes og opstå gennem bevidst brug af materialer og kontraster i lys og mørke.

De to kunstnere viser særlige teknikker og materialer i et nutidigt greb, der åbner op for materialernes potentialer i et kunstnerisk felt. De sætter fokus på dagslysets ressource og udfolder de kvaliteter, der ligger i at bruge dagslyset bevidst og synliggøre lyset, farverne og materialets sameksistens og vigtige rolle i menneskers sanseøkologi.

Christina Augustesen er billedkunstner med en baggrund som arkitekt fra Det Kongelige Akademi i København og lysdesigner fra The Bartlett, UCL i London. Ptolemy Mann er billedkunstner og tekstildesigner og uddannet på Royal College of Art og Central St. Martins College of Art & Design i London.

Med geometriske æsker i akryl giver **Augustesen** form til de observerede 'lystestamenter'. Dagslys såvel som programmeret elektrisk lys er indrammet og struktureret i forskellige boksformer lige fra små sager til store udendørs cylindriske installationer. Ved at bruge gennemskinnelige akrylplader som lærred belyser Augustesen overfladerne bagfra i fast tidsmæssig varighed. Når lyset passerer gennem rummet og gennem de transparente og farvede overflader, skaber det dybde og nye farvekreationer.

Afhængig af mængden af lys, lag af rum og udvalgte farver skabes forskellige farvekombinationer lige fra sarte nuancer til mere dybt mættede nuancer. Tilføjelse af det diffuse lys anvender forskellige toner og moduleringer mellem de skiftende farver, hvilket skaber en endnu større palet af forskellige farver. Skiftet er harmoniseret i tidsmæssige intervaller, hvilket skaber en blød naturlig følelse, da tempoet er langsomt og indstillet til at ligne dagslysets foranderlighed.

Augustesen har sin egen distinkte tilgang til lys og farve. Hun er inspireret af pionerer som Marc Rothko, Josef Albers og Johannes Itten, og med en arkitektonisk baggrund trækker hendes praksis på flere grundlag. Hver dag bliver fænomener, som måske går ubemærket videre, fremhævet og synliggjort i håndgribelige skulpturer. Hun laver skift og overgange for at fremme opmærksomhed og nærvær. Med langsom og gradvis bevægelse gør Augustesen os opmærksomme på vores egen sanseopfattelse. Vi udsættes for en genkendelig universel sansning, upåagtet kulturel, national eller religiøs baggrund, men blot baseret på vores omgivelser. Vi er alle sansende væsener, uanset yndlingsnuance eller hvilke individuelle erindringer farverne vil vække. Augustesens værk gør opmærksom på, at vi alle er en del af et eller andet lyslandskab og naturens kredsløb.

**1 Guidede Gallerivandring Efterår 2022 Bredgade
Martin Asbæk, Arden Asbæk, Møller Witt, Officinet**

Ptolemy Mann, USA, f. 1972

Farve er min besættelse. Gennem en unik proces med ekstremt raffineret håndfarvning og vævning har jeg været i stand til at fange kraftfulde 'farvefelter' inden for en konstrueret overflade. Hver trådekke er en malet linje. Intelligent farveteori understøtter en følelsesmæssig udforskning af intuitive farver.

Siden 1997 har Ptolemy Mann drevet sin egen studiepraksis, som hun etablerede efter eksamen fra Central Saint Martins og Royal College of Art. Hendes unikke tilgang til håndfarvning og vævning af vægbaserede, arkitektoniske kunstværker er blevet grundlaget for en moderne Bauhaus-filosofi om kunstfremstilling og design understøttet af intelligent farveteori.

Hendes tidskrævende og unikke tilgang til at skabe disse kunstværker har udviklet sig over en tyveårig periode. Udsøgt farvedynamik bevæger sig hen over deres fine overflade og skaber et malerisk sweep. Begrebet KROMATISK MINIMALISME er blevet brugt til hendes arbejde, og hun er stærkt påvirket af abstrakt ekspresionisme og arkitektur.

Mann laver også malerier på papir og lærred og udforsker forholdet mellem maling og tekstil. Mann laver storstilet, følelsesmæssigt arbejde, som udtrykker en dyb følelse af håndværk og præcision gennem en abstrakt fortælling. Hun har gennemført mange stedspecifikke kunstinstitutioner og har udstillet verden over. Hun holder regelmæssigt foredrag i hele Storbritannien og i udlandet; skriver for magasinet Selvege, kuraterer og har modtaget tre bevillinger fra Arts Council of England. Ptolemy Mann bor og arbejder i Storbritannien